

Köszöntelek Benneteket *Húsvét vigíliáján*, közösségi Húsvétunkon: *Béke legyen Veletek!*

Az első keresztények ezen a napon keresztelték meg a katechumeneket, hiszen a keresztség az újjászületést, az új életre feltámadást jelentette számukra.

Ritka eset, hogy a húsvétot most mi is így ünnepelhetjük. Meglepetésként is hathat, de Zsolt testvérünk ma szeretné a jézusi *Útvállalását* megpecsételni, és a jézusi *Asztalközösséghez* csatlakozni.

Ez számunkra is nagy lehetőség, hogy vele együtt mi is megerősödjünk a mi jézusi Úton járásunkban és Asztalközösségünkben.

Bűnbánattal kezdjük a húsvéti ünnepet... Szeressen minket a mi Istenünk, bocsássa meg bűneinket és segítsen bennünket a jézusi Úton járásunkban.

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, tekints ránk jóságosan és nézd mindannyiunk őszinte szándékát, hogy a Te Jézusod lábnyomába lépve követhessük őt Utadon, aki élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangéliumi részletek Lukács könyvéből (24,1-12. 36-43.)

Az asszonyok a hét első napján kora hajnalban kimentek a sírhoz és magukkal vitték az előkészített illatszereket is. A követ a sírtól elhengerítve találták. Amikor beléptek, nem találták ott Jézus testét.

Még magukhoz sem tértek meglepetésükből, amikor ragyogó öltözetben két férfi állt mellettük. Félelmükben félreszegezték tekintetüket, de azok megszólították őket: „Mit keresitek az élő, a holtak közt? Nincs itt, föl-támadt!”...

Visszatérve a sírtól, jelentették mindezt a Tizenegynek és a többieknek. Mária Magdolna, Johanna, Mária, Jakab anyja és még mások hozták ezt a hírt az apostoloknak. De azok üres beszédnek tartották szavaikat és nem hittek nekik. Péter azonban menten a sírhoz futott. Amikor behajolt, csak az ott heverő lepleket látta. Igen meglepődött a látványon és hazament...

Este Jézus megjelent közöttük és így szólt hozzájuk: „Békesség nektek! Én vagyok, ne féljete!”

Zavarukban és félelmükben azt hitték, hogy szellemet látnak. De ő így szólt hozzájuk: „Miért vagytok megzavarodva? És miért támad kétely szívetekben? Nézzétek kezemet és lábamat. Én vagyok. Tapintsatok meg és lássátok! A szellemnek nincs húsa és csontja, mint nekem.”

E szavakra megmutatta nekik kezét és lábát. De mivel örömükben még mindig nem hittek és még mindig a meglepetés hatása alatt álltak, megkérdezte tőlük: „Van itt valami enni-valótok? Adtak neki egy darab sült halat és lépesmézet. Fogta, szemük láttára evett belőle, és ami maradt odaadta nekik.

Ez az Evangélium tanítása.

Annibale Carracci: A szent asszonyok Krisztus sírjánál
(1590-es évek)

Ezen a Szombati kora estén a Vasárnap hajnalt ünnepeljük, egyben a Keresztséget és az Eucharisziát. A Lukács evangélium két részletét hallottuk most az *üres sírról* és a *terített asztalról*. Mit tanítanak nekünk a valós tények és a szimbólumok?

1) Feltámadás

Madách „*Ember tragédiájából*” is tudjuk, hogy milyen véres következményekkel járt a „*homosios*” és „*homoiusios*” vita a keresztények között. Jézus Isten, vagy csak hasonló Istenhez. A kereszténység története annyit tényként állíthat, hogy egy halálra sebzett ember, akit már a sírkamrába temettek, élve jött ki onnan. Ha nem is a saját lábán. És ez így vagy úgy, a természet rendjét megtörve, vagy a kómából felébredve, de mindenképp *rendkívüli* módon.

Ha mi a történeti Jézusról beszélünk, az „*emberfiáról*”, akkor félretehetjük a dogmatikai vitát. Mert ennek az embernek a sírból való felkelése lehet bármilyen csodálatos esemény, de ennek a názáreti Jézusnak a *tanítása* ezerszeresen többet jelent, mint bármilyen csoda, vagy a világ összes lángelméjének bölcselete és dogmatikája.

Arra, hogy „*szeretet az Isten*”, és hogy úgy kellene „*szeretni a másik embert, mint önmagunkat*”, és hogy a „*gyűlölet kultúrája*” helyett a „*szeretet kultúráját*” kellene érvényre juttatni a társadalmakban, a világtörténelem folyamán nem egy okos koponya jött rá. Nekünk mégis százszor szent a mi Jézusunk, akinek Örömhíre megérintett és megragadott minket.

2) Ünnepi vacsora

A golgotai tragédia és az Olajfák sziklasírja után az összezavarodott tanítványoknak nem kellett „*halotti tort*” ülniük. Nem is lett volna célszerű, hiszen a várost ellepték a római legionáriusok és a főpap templomőrsege. A keresztre feszítés után a Tizenkettőből egy felakasztotta magát, tizenegy pedig szétszaladt, mint a ketrecből kiszabadult vadnyulak.

A különös hír és látvány után Péternek elég lehetett összeszedni a tanítványokat. Egy még így is elbújt valahol, de estére már együtt reszketett a csapat zárt ajtók mögött.

Mindegyik megrettenhetett, mikor kopogtak az ajtón, és az ajtóban ott volt a két „*fehér ruhás*” fiatalember, akik egy „*félhulla*” sebesültet hoztak magukkal. A zárt ajtón keresztül úgy mehettek be a szobába, hogy kopogtak és kinyitották nekik az ajtót, de még így is lepedős szellemnek nézték Jézust a barátai.

Hallottuk, hogy a félelemtől remegő tanítványokat úgy kellett Jézusnak biztatnia, hogy ne féljenek, *nem szellem ő*, nem kísértet. Nem is asztráltest, megdicsőült test, ahogy a teológusok kitalálták.

A maguk szamizdat iratuk közölte le, hogy Jézus maga mondta, hogy nem szellem, hanem „*hús és vér*”, nézzék az átszögezett kezét és lábát, a sebeit. És ha mégse akarnak hinni, hogy az a hús-vér ember áll előttük, akit eltemettek, és aki él, kérte, hogy adjanak neki enni valamit. És ez volt ott az igazi *húsvéti vacsora*. Jézus eszi a sült halat a lépesmézzel, és meghívja őket is az *Élet asztalához*, az örömlakomára.

3) Feltámadás és az élet!

Most még pár szót a *szimbólumokról*. A liturgia, a szent játék csupa emlékeztető jeltől áll. Most majd két emlékeztető jel is láthatóvá válik előttünk, amint az őskeresztényeknél történt. Az egyik a *víz*, a másik a *kenyér és bor*.

Ahogy Jézus *vízbe* merült feje felemelkedett a Jordán vízből, és beragyogta a fényes nap, és elborította az éltető levegő, úgy a bemeztett, vagy vízzel leöntött ember is új életre kelhet Jézus példája nyomán. Ez a *keresztség*: feltámadás, egy új életformára váltás.

A másik a *vacsora*, ahol ott a kenyér és a bor az asztalon, az emlékeztető jel arra, hogy „*testvéri*” közösség vagyunk, és azok is maradunk. Ez a *jézusi asztaltársasági lakoma*, az igazi mise, a hála vacsora. Új élet, a szeretetközösség élete.

--- Ezen a mi húsvétunkon lássuk ezt a két szimbolikus eseményt a gyakorlatban.

KERESZTSÉG

Testvéreim! Itt van előttünk az *előkészített víz*, a keresztség pecsétje. Imádkozunk felette és kérjük Istent a kereszstelendőért:

Áldd + meg Istenünk ezt a vizet, amellyel megkereszteljük testvérünket, akit Jézus Útjának járására hívtál meg.

Most következik a *keresztségi fogadás*, mely számunkra a jézusi eszmények vállalását és az azzal ellentétes dolgok megtagadását jelentik. Kérem a Testvéreimet, hogy hangosan válaszoljon a feltett kérdésekre, mi pedig magunkban mondjuk vele együtt a válaszunkat.

Testvérem, kérdezem tőled:

- Ellene mondasz-e a Mammon, a *Gazdagság* ördögének, amely másokat szegénységbe és nyomorba dönt? - Ellene mondok!
- Ellene mondasz-e a *Hatalom* csábításának, amely másokat leigáz és megfoszt a szabadságtól? - Ellene mondok!
- Ellene mondasz-e az *Erőszaknak*, amely öl, pusztít, veszélybe sodorja az egész világot? – Ellene mondok!

Kérdezem azt is tőled:

- Hiszel-e a *mindentadó Szeretetben*, mely képes magát másokért szegényíteni? - Hiszek!
- Hiszel-e a *szolgáló Szeretetben*, mely képes másokat szolgálva magát kicsivé tenni? - Hiszek!
- Hiszel-e az erőszakot nem ismerő, *szelíd Jóságban*, mely képes kiszolgáltatottá válni és megbocsátóan elviselni a bántásokat? - Hiszek!
- Végül akarod-e a *jézusi Utat* választani, és ennek jeleként kéred-e a *keresztséget*? - Igen!

És most *Keresztszülő* társam segítsen a *keresztvízzel* való leöntésben, mellyel Jézus szándéka szerint megpecsételődik a jézusi tanítványság.

Mi legyen a keresztszűved? - Zsolt

Zsolt, én megkeresztellek téged, + az Atya + és a Fiú + és a Szentlélek nevében.

Szívből gratulálok! Ezzel az ünnepélyes szertartással nyilvánosan is *Jézus-tanítvány* lettél.

Hívek könyörgését kezdje el a *Keresztszülő*, az azt követő pár percben pedig az, aki szeretné folytatni az imát.

EUCHARISZTIA

Imádkozzunk! Asztalodon, Urunk, készen áll a *kenyér és bor*, mely a megkereszteltek szövetségkötő és szövetségújító pecsétje. Nyisd meg hát előttünk húsvéti lakomád ajtaját, hadd ünnepeljük örömmel azt a vendégséget, mellyel a Te házad népe és a Te asztaltársaid lehetünk, aki élsz...

Jézus legyen veletek! – És a te lelkeddel.

Emeljük fel szívünket! – Felemeltük az Úrhoz.

Adjunk hálát a mi Istenünknek! – Méltó és igazságos.

Istenünk, Teremtőnk és Atyánk! Hogyan ismerhettük volna meg, mennyire szeretsz minket, ha nem lett volna Jézusunk! Ő tárta fel előttünk jóságodat és szeretetedet. Életének utolsó pillanatáig akarodat teljesítette: minden embernek odaajándékozta önmagát. Ezzel Utat mutatott nekünk és az Ő Útjára hívott. S mert méltónak tart minket arra, hogy nyomába lépjünk, és másokat is Hozzá vezessünk, ezért most köszönetet mondunk, és hálatelt szívvel zengjük:

Ének: Szent vagy...

Azon az éjszakán pedig, amelyen elárulták, kezébe vette a kenyeret, hálát adott Neked, megtörte a kenyeret és kiosztotta barátai között ezekkel a szavakkal: *Vegyétek és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az én testem, melyet értetek adok.*

A vacsora után ugyanígy kezébe vette a kelyhet is, majd ismét hálát adott, oda adta barátainak, és így szólt: *Vegyétek, és igyatok ebből mindnyájan, mert ez a kehely az új szövetség az én véremben, melyet értetek és sokakért kiontok a bűnösöknek is megbocsátva.*

Tegyétek ezt rám emlékezve!

Ezért most *megemlékezünk* Jézus szenvedéséről és *haláláról*, és arról a *dicsőségről*, amelyben része lehet Nálad.

Kérünk, Istenünk, éleszd fel bennünk Szent Lelkedet, azt a Lelket, aki életet ad. És add, hogy ez a Kenyér és ez a Kehely, amelyet most Neked nyújtunk, valóban a mi odaadásunk jele lehessen.

Most pedig megemlékezünk minden emberről, minden ismert és minden ismeretlenről. Megemlékezünk minden élőről és minden megholtáról.

Megemlékezünk minden jelenlévőről és a távollévőkről, a földkerekség minden szeretetközösségéről.

Megemlékezünk a betegekről, szenvedőkről, szomorkodókról, rabokról.

Megemlékezünk azokról, akik a hatalmi téboly és a háborús erőszak áldozatai, és akik hontalanokká váltak, és akik segítenek a menekülteken, az üldözötteken. Add, hogy minél előbb véget érjen ez a pokoli öldöklés.

Megemlékezünk most különösen azokról a fiatal testvérekről, akik a Bokorban ünnepélyesen is Jézus tanítványai közé léptek, és arról a felnőtt testvérünkről, aki ma köt szövetséget Veled és velünk, testvéreivel.

Kérünk, ajándékozd nekünk, mindnyájunknak a Te Szeretet Lelkedet Jézus által, aki által minden jóval betöltöd a világot.

Óáltala, Óvele és Óbenne a Tiéd Szerető Atyánk minden tisztelet és dicsőség, mindörökkön örökké.

Most pedig mondjuk el a jézusi *asztaltársasági lakoma* asztali imáját: *Mi Atyánk...*

Jézus békéje legyen veletek mindenkor! – És a te lelkeddel!

Bocsássunk meg szívből egymásnak! – Legyen békesség köztünk mindenkor!

Ének: Agnus...

Áldozás előtt:

Testvéreim, ezen a napon engedjünk elsőséget annak a testvérünknek, aki először áldozik, vagyis a jézusi asztalközösségnek is teljes jogú részese lesz. Az első áldozás nem egyszerű szertartás, hanem szövetségkötés az utolsó vacsorán kenyeret törő, lábat mosó és az Olajfák hegyén a kardot hüvelyébe parancsoló Jézussal. Legyen tehát ez az áldozás neki igazi *szövetségkötés*, nekünk pedig, szövetségújítás.

Itt van a Jézus kenyere és bora, hogy Vele és egymással megköthessük és megpecsételhessük a szeretetszövetségét. Jézus, nem vagyok méltó...

Elsőáldozás [...]

Hálaima: (Zsolt)

Mennyei Atyám!

Hálás vagyok azért, hogy napszálltám idején még megérthettem, hogy van remény. Remény arra, hogy ahol kellek, ott adhasak magamból, amit és amennyit tudok; és másokat szolgálhasak.

Hálás vagyok, hogy megérthettem az erőszakot nem ismerő, szelíd jóságodat is. Kérlek, erősíts meg abban, hogy képes legyek kiszolgáltatottá válni és megbocsátóan elviselni a bántásokat.

Hálás vagyok Bokorbeli Testvéreimnek is, hogy megkönnyítve életemet szeretettel fogadtak, hogy hozzá segítettek a remény, az öröm, a szeretet arcainak, jeleinek megértéséhez.

Hálás vagyok az Atyának, hogy itt és most mindezt – egy tizenegyedik óra táján felfogadott munkásként – elmondhattam, hogy meghallgattatok.

Ámen!

Áldás: Testvéreim! A mindent-adó Atya oltalmába, Jézus szeretetébe és a Lélek közösségébe ajánlak titeket. Isten óvja mindnyájunk életét, hogy az Úton járva eljussunk az Atya Országába! *Áldjon meg + minket a mi szerető Istenünk, aki Atyánk, Testvérünk és éltető Lelkünk!*

Boldog Húsvétot! Mert Jézus feltámadott, Alleluja! – Valóban feltámadott! Alleluja!

Ének: [Csak állok szótlánul...](#)

[Kovács László vezette a szertartást 2025. április 19-én a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]

